

Arrest

nr. 295 342 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV x / XI

Inzake: x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. HAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Kohat, gelegen in de provincie KhyberPakhtunkhwa in Pakistan. U bent Pashtoun van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. Uw ouders vertrokken samen met uw twee ooms langs vaderszijde tijdens de Afghaanse oorlog naar Pakistan. Later kwamen ook uw twee tantes langs vaderszijde naar Pakistan. U ging in Pakistan naar school tot de vijfde klas. Daarna werkte u enkele maanden voor uw vader waarna u als schilder begon te werken. Zeven maanden voor uw vertrek naar België, ongeveer in oktober 2018, verhuisde u samen met uw ouders, broers en zussen naar Afghanistan omdat de situatie in Pakistan niet meer goed voor jullie was. Jullie vestigden zich in Shabi, het geboortedorp van uw vader, gelegen in het district Haska Mena/Deh Bala in de provincie Nangarhar. Ongeveer drie maanden later kwamen ook uw tantes terug in Afghanistan wonen.

In uw dorp Shabi in Afghanistan was de groepering daesh aanwezig en er waren veel gevechten tussen de taliban en daesh in uw regio. Op een dag, ongeveer zeven maanden na uw aankomst in Afghanistan, ging u samen met uw vader naar de bazaar toen er een hevig gevecht uitbrak tussen de twee groeperingen. Ook de overheid was betrokken bij het gevecht en kwam ter plaatse met vliegtuigen. Toen jullie terug naar huis gingen, zagen jullie dat jullie huis was verwoest door het gevecht. Uw moeder, zus en twee broers kwamen daarbij om het leven. Drie dagen na hun begrafenisceremonie bij het huis van uw oom langs vaderszijde kwam daesh daar langs en probeerden ze u mee te nemen. Ze zeiden tegen uw vader dat de overheid zijn vrouw en kinderen had vermoord. Uw vader zei dat zijn zoon heel jong was maar toch namen ze u, samen met zeven andere jongens, mee naar de moskee in het buurdorp Bar Laghte. Daar u heel triest was en de hele tijd huilde, lieten ze u diezelfde namiddag nog terug naar huis gaan. Ze zeiden dat u naar huis mocht om te rusten en de volgende dag terug moest komen.

Toen u terug thuis was, vertelde u alles aan uw vader en oom. Daarop besloten zij u naar het huis van een oom langs moederszijde in het dorp Gurguray te sturen waar u één nacht verbleef. De volgende morgen bent u met behulp van een smokkelaar naar Jalalabad gegaan. Daar waren ook andere jongeren met wie u samen naar Kabul ging, dan verder naar Nimroz en zo naar Turkije. Toen u in Turkije was had u contact met uw vader. Hij zei dat daesh nog naar uw huis was gekomen en op zoek was naar u. Ze vroegen uw familie om u naar hen te brengen, zoniet zouden ze u vermoorden.

U vertrok in de zesde maand van het jaar 2019. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 29 september 2020 aan in België waarna u op 6 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door daesh.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw taskara, een verblijfskaart Proof of Registration van Pakistan en kleurenfoto's van uw huis en vader in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met daesh. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn weinig overtuigend.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan het door u beweerde gevecht waarbij een aantal van uw familieleden om het leven kwamen. Volgens uw verklaringen zouden er vaak gevechten geweest zijn tussen daesh en de taliban in uw dorp en de omliggende dorpen (CGVS, p. 17-18). Ongeveer zeven maanden nadat jullie verhuisd zouden zijn naar Afghanistan, zou er een heel zwaar gevecht plaatsgevonden hebben tussen de twee groeperingen. Ook de overheid zou met vliegtuigen betrokken geweest zijn in dit gevecht. Daar waar u bij DVZ enkel sprak over een gevecht tussen de overheid en daesh dat plaatsvond een paar maanden na jullie verhuis, blijkt het tijdens het persoonlijk onderhoud plots te gaan over een zwaar gevecht tussen daesh, de overheid én de taliban (CGVS, p. 22). Bij DVZ repte u echter met geen woord over de betrokkenheid van de taliban in het gevecht (Vragenlijst CGVS).

Bovendien spreekt u van een heel zwaar gevecht tussen de twee groeperingen en de overheid maar wordt er opmerkelijk genoeg geen enkele informatie teruggevonden over dit incident in uw dorp of regio

in de periode rond uw vertrek in juni 2019. De overheid zou nochtans ook met vliegtuigen betrokken geweest zijn in het gevecht dat ongeveer anderhalf uur duurde. Wel is er tal van informatie beschikbaar over een grootschalige operatie van de Afghaanse veiligheidstroepen in samenwerking met de Amerikanen om het bolwerk van daesh in het dorp Gurguray te vernietigen ongeveer een jaar voordien. Deze hevige gevechten vonden plaats in juni 2018 en hierbij kwamen zeker 167 ISIS strijders om het leven (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier). U was echter volgens uw eigen verklaringen toen nog niet in Afghanistan gevestigd, u zou namelijk pas rond de tiende maand van het jaar 2018 naar Afghanistan verhuisd zijn (CGVS, p. 5). Ook opvallend is dat er volgens u sprake zou geweest zijn van een heel zwaar gevecht in tegenstelling tot de voorgaande gevechten, maar wanneer u dan gevraagd wordt of er naast jullie huis nog huizen verwoest werden, geeft u maar aan dat er nog één ander huis vernield werd met de dood van een kind en drie koeien tot gevolg (CGVS, p. 22-23).

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de gedwongen rekrutering door daesh weinig aannemelijk zijn. Drie dagen na het gevecht zou daesh bij het huis van uw oom langs vaderszijde zijn langsgekomen. Ze zouden tegen uw vader gezegd hebben dat de overheid zijn gezin gedood zou hebben en hem verzocht hebben dat u de groepering moest vervoegen. Niet enkel zou daesh geweten hebben dat uw familieleden om het leven waren gekomen door het gevecht, ook zouden ze op de hoogte geweest zijn dat jullie bij uw oom langs vaderszijde in het dorp verbleven. Hoe ze hierover precies op de hoogte zouden zijn gekomen is onduidelijk. U verklaart dat ze vaak naar de moskee in Bar Laghte en jullie dorp gingen en misschien aan iemand gevraagd zouden hebben waar u was (CGVS, p. 23). Waar u tevens bij DVZ nog verklaarde dat daesh u mee wilde nemen zodat jullie wraak konden nemen op de overheid die uw familieleden zou gedood hebben en nergens spreekt over andere jongens (Vragenlijst CVGS), blijkt uit het persoonlijk onderhoud plots dat daesh naar alle huizen in het dorp waar pubers woonden zouden zijn gegaan en getracht zouden hebben al deze jongens mee te nemen (CGVS, p. 23). U claimt dat daesh in het verleden ook vaak naar de moskee in Bar Laghte zou gegaan zijn om nieuwe jongens te rekruteren en dat u hier getuige van zou geweest zijn (CGVS, p. 17). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud dan specifiek gevraagd wordt of u die jongens kende die eerder werden meegenomen door daesh verklaart u evenwel vaagweg dat u van anderen vaak hoorde dat ze een persoon hadden meegenomen (CGVS, p. 24).

Bovendien plaatst het CGVS grote vraagtekens bij de door u geschetste gang van zaken over uw vrijlating door daesh. Ze zouden naast u nog zeven andere jongens uit uw dorp hebben meegenomen om de jihad te verrichten tegen de Amerikanen en ongelovigen. Krachtens uw beweringen was het de bedoeling dat jullie twee à drie dagen in de moskee van Bar Laghte zouden verblijven waarna jullie zouden worden meegenomen voor training en zouden leren omgaan met wapens (CGVS, p. 24). Omdat u veel zou gehuild hebben en triest was, zoude ze u echter diezelfde dag nog vrijgelaten hebben om naar huis te gaan en te rusten. Ze zouden u gezegd hebben de volgende dag terug te komen (CGVS, p. 22 en 24). Het is allesbehalve geloofwaardig dat ze eerst de moeite zouden doen om uw vader te overtuigen dat de overheid zijn gezin zou vermoord hebben en u gedwongen mee te nemen vanuit uw huis naar de moskee, om u vervolgens eenvoudigweg vrij te laten omdat u zich niet goed voelde. Dat ze u dan zouden gevraagd hebben om de volgende dag terug te komen en het er op gewaagd zouden hebben dat u wel terug zou komen, wetende dat u zomaar kon vluchten, kan het CGVS dan ook niet overtuigen. De andere zeven jongens zouden daarentegen wel daar gebleven zijn. Wat er precies met hen gebeurd is, weet u niet. Ofschoon zij hetzelfde lot als u beschoren waren, zou u niets meer over hen vernomen hebben via uw vader na uw vertrek (CGVS, p. 25). Eenmaal terug thuis, zou u alles aan uw vader en oom langs vaderszijde verteld hebben waarop zij merkwaardig genoeg zouden besloten hebben u uitgerekend naar het huis van uw oom langs moederszijde in het buurdorp Gurguray te sturen (CGVS, p. 22 en 25). Het was namelijk in Gurguray waar het middelpunt van daesh zich zou bevonden hebben en tevens een aantal prominente leden van daesh, zoals onder andere een rechter genaamd Malawi Kazirim en een commandant genaamd Abdul Galhebmeestal zouden verbleven hebben (CGVS, p. 16-17 en 23).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers een identiteitsbewijs dat aldus slechts betrekking heeft op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw verblijfskaart Proof of Registration (PoR-kaart) van Pakistan, die enkel uw wettig verblijf in Pakistan tot en met 31 december 2015 bevestigde en wat door u zelf ook niet ontkend wordt. Wel opvallend is het verschil in leeftijd op de twee documenten, wat u zelf ook meedeelt wanneer u gevraagd wordt hoe oud u bent. Waar uw taskara spreekt van 19 jaar oud in het jaar 1397 (omgezet naar de Westerse kalender het jaar 2019) en dus geboren te zijn in het jaar 1378 (omgezet naar de Westerse kalender 2000), stelt uw PoR-kaart dat u geboren bent in het jaar 1996, dit is toch wel vier jaren verschil. Wat betreft de kleurenfoto's van het huis dat vernield was en de foto's van uw vader kan op geen enkele

wijze aangetoond worden dat deze daadwerkelijk betrekking hebben op uw huis en dat de persoon op de foto's uw vader zou zijn. Ook de opmerkingen die u bij de notities van uw persoonlijk onderhoud aan het CGVS bezorgde op 28 januari 2022 doen geen afbreuk aan de beslissing van het CGVS gezien zij enkel betrekking hebben op de schrijfwijze van bepaalde plaatsen en namen en ze de inhoud van bovenstaande vaststellingen enkel bevestigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld

door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Vooreerst zet verzoeker op een theoretische wijze de systematische vervolging van de Afghaanse bevolking uiteen.

Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de systematische vervolging van Afghanen wiens verzoek om internationale bescherming in westerse landen is afgewezen.

Voorts geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Verder zet hij op omvattende wijze de subsidiaire beschermingsstatus zoals vervat in artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet uiteen.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. In het verzoekschrift wordt er gewezen op volgende inventaris der stukken:

a) UNDP, "Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, averting a basic needs crisis", 2021 (hierboven: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022), <https://www.undp.org/library/afghanistan-socio-economic-outlook2021-2022-averting-basic-needs-crisis>

b) WHO, "Afghanistan emergency situation report", 23 december 2021, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Afghanistan-SitRep_23_Dec-2021.pdf

c) Human Rights Watch, "Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis questions and answers on human costs of sanctions, banking restrictions", 1 maart 2022, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Afghanistan_%20Economic%20Roots%20of%20the%20Humanitarian%20Crisis.pdf

d) World Food Programme, "Afghanistan 'situation report'", 2 maart 2022, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20External%20Sitrep_02.03.2022_REVIEW ED.pdf

e) IFRC, "Revised Emergency Appeal, Afghanistan/drought", 10 april 2021, [file:///C:/Users/user/Downloads/MDRAF007ea1%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/user/Downloads/MDRAF007ea1%20(1).pdf)

f) United Nations Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan – report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", forty-sixth session, 4 maart 2022 (hierboven: A/HRC/49/24), https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/EN_51.pdf

g) Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Forcibly Evict Minority Shia Hazaras, former civil servants targets of collective punishment, landgrabbing", 22 oktober 2021, <https://www.hrw.org/news/2021/10/22/afghanistan-taliban-forcibly-evictminority-shia>

h) Nansen, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>

i) UNOCHA, Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022), 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/document/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022>

j) OHCHR, Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-highcommissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>

k) World Food Programme (WFP), 'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan, 25 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winter-spellshunger-afghanistan-0>

l) World Food Programme (WFP), Afghanistan Emergency, beschikbaar op: https://www.wfp.org/emergencies/afghanistanemergency?_ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870

- m) World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook, 2022, beschikbaar op: <https://doi.org/10.4060/cb8376en>
- n) EASO, COI Query Response Afghanistan, 2 september 2020, beschikbaar op: https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf
- o) United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>
- p) EASO Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms, December 2017, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>
- q) U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban, februari 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf
- r) ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February, 17 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/17/regionaloverview-south-asia-and-afghanistan-5-11-february-2022/>
- s) ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 3 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/03/regional-overview-southasia-and-afghanistan-22-28-january-2022>
- t) OSAR, Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation », 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf
- u) Asylos, Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees", augustus 2017, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/strategic-research/afghanistan>
- v) Human Rights Watch, Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis, 17 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>
- w) UN News, Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans, 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107132>
- x) UN News, Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>
- y) Reuters, U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations, 4 februari 2022, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asiapacific/us-faces-snags-bid-speed-up-at-risk-afghan-evacuations-2022-02-04/>
- z) Reuters, Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency, 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asiapacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>
- aa) Jurist, Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches, 13 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.jurist.org/news/2022/03/afghanistan-dispatch-taliban-ignorereal-problems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>
- bb) Le Parisien, Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables, 15 september 2021, beschikbaar op: <https://www.leparisien.fr/international/afghanistan-123-millions-de-dollars-retrouves-chez-d-anciens-responsables-15-09-2021-F65W4VZUQBHNPFVO3ZICH7BSWU.php>
- cc) Le Monde, Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique », 7 januari 2022, beschikbaar op: https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html
- dd) La Libre, Les Afghans aussi méritent notre aide, 23 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussimeritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>
- ee) NPR, Parents selling children shows desperation in Afghanistan, 31 december 2021, beschikbaar op: <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-selling-children-shows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500>
- ff) The Conversation, Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie, 8 februari 2022, beschikbaar op: <https://theconversation.com/famine-en-afghanistan-la-grande-hypocrisie-17556>
- gg) Le Courrier, Famine afghane: la grande hypocrisie, 27 februari 2022, beschikbaar op: <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grande-hypocrisie/>
- hh) Swissinfo, Taliban bars government employees without beards from work, 28 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.swissinfo.ch/eng/taliban-bars-government-employees-without-beards-from-work/47469902>

ii) UNCHR, GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN,

february 2022, <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>

jj) Le Monde, Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan, 24 oktober 2021, beschikbaar op : <https://www.youtube.com/watch?v=ZCvU1A1cV6A>

kk) EU Migration Law, « The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan », 11 oktober

2021, by Dr Christel Querton, Wallscourt Fellow in Law at the University of the West of England, RLI Research Affiliate and door tenant at Lamb Building, <https://eumigrationlawblog.eu/the-armed-conflict-in-afghanistanand-forcible-displacement>

2.2.2. Op 19 september 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door Daesh omdat hij weigerde door hen gerekruteerd te worden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal terdege dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door verzoeker beweerde gevecht waarbij een aantal van zijn familieleden om het leven kwamen: *“Volgens uw verklaringen zouden er vaak gevechten geweest zijn tussen daesh en de taliban in uw dorp en de omliggende dorpen (CGVS, p. 17-18). Ongeveer zeven maanden nadat jullie verhuisd zouden zijn naar Afghanistan, zou er een heel zwaar gevecht plaatsgevonden hebben tussen de twee groeperingen. Ook de overheid zou met vliegtuigen betrokken geweest zijn in dit gevecht. Daar waar u bij DVZ enkel sprak over een gevecht tussen de overheid en daesh dat plaatsvond een paar maanden na jullie verhuis, blijkt het tijdens het persoonlijk onderhoud plots te gaan over een zwaar gevecht tussen daesh, de overheid én de taliban (CGVS, p. 22). Bij DVZ repte u echter met geen woord over de betrokkenheid van de taliban in het gevecht (Vragenlijst CGVS).”*

Verzoeker repliceert dat het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen melding heeft gemaakt van de aanwezigheid van de taliban op het slagveld een detail is. Hij stelt dat hij niet persoonlijk het doelwit van de taliban is geweest en meent dat de problemen die hij beschreef te maken hadden met Daesh. Verzoeker beklemtoont dat hij er niet aan gedacht heeft de betrokkenheid van de taliban bij de gevechten te vermelden.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst. Immers kan er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat die nauwkeurige, volledige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees en dit vanaf het begin van de procedure om internationale bescherming. Het feit dat verzoeker bij de DVZ niet verklaard heeft dat de taliban ook betrokken waren bij het gevecht tussen Daesh en de overheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, te meer volgens hem zijn moeder, twee broers en zus bij dit gevecht om het leven kwamen. Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan de verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, verklaarde dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed begreep en er alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek heeft kunnen weergeven (persoonlijk onderhoud, p. 3).

Voorts bemerkt verweerder op pertinente wijze:

“Bovendien spreekt u van een heel zwaar gevecht tussen de twee groeperingen en de overheid maar wordt er opmerkelijk genoeg geen enkele informatie teruggevonden over dit incident in uw dorp of regio in de periode rond uw vertrek in juni 2019. De overheid zou nochtans ook met vliegtuigen betrokken geweest zijn in het gevecht dat ongeveer anderhalf uur duurde. Wel is er tal van informatie beschikbaar over een grootschalige operatie van de Afghaanse veiligheidstroepen in samenwerking met de Amerikanen om het bolwerk van daesh in het dorp Gurguray te vernietigen ongeveer een jaar voordien. Deze hevige gevechten vonden plaats in juni 2018 en hierbij kwamen zeker 167 ISIS strijders om het leven (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier). U was echter volgens uw eigen verklaringen toen nog niet in Afghanistan gevestigd, u zou namelijk pas rond de tiende maand van het jaar 2018 naar Afghanistan verhuisd zijn (CGVS, p. 5). Ook opvallend is dat er volgens u sprake zou geweest zijn van een heel zwaar gevecht in tegenstelling tot de voorgaande gevechten, maar wanneer u dan gevraagd wordt of er naast jullie huis nog huizen verwoest werden, geeft u maar aan dat er nog één ander huis vernield werd met de dood van een kind en drie koeien tot gevolg (CGVS, p. 22-23).”

In het verzoekschrift wordt er betoogd dat het feit dat verweerder in 2019 geen informatie over het incident in zijn dorp heeft gevonden, niet betekent dat dit incident niet heeft bestaan. Verzoeker meent dat niet alle gevechten en incidenten in Afghanistan noodzakelijkerwijs worden geregistreerd en openbaar worden gemaakt. Hij benadrukt dat uit gepubliceerde informatie van juni 2019 blijkt dat in het district DEH BALA

regelmatig gevechten plaatsvonden tussen Daesh en het reguliere leger, met Amerikaanse steun. Verzoeker stelt dat gelet op de veiligheidssituatie in deze regio hij het recht zou hebben gehad op subsidiaire bescherming indien verweerder eerder een beslissing had genomen. Hij meent dat de situatie er vandaag echter niet beter op is geworden met de komst van de Taliban. Verder repliceert verzoeker wat betreft de genoemde grootschalige operatie tegen Daesh in 2018, hij in die periode inderdaad niet in Afghanistan was. Verzoeker stelt dat het feit dat er in 2018 een operatie tegen Daesh is geweest, echter niet betekent dat er daarna niet meer is gevochten.

Daar verzoeker louter volhardt in zijn verklaringen en de terechte weigeringsmotieven in de bestreden beslissing bekritiseert zonder dienstige elementen bij te brengen die hier een ander licht opwerpen, kan hij allerm minst overtuigen. De Raad stelt hierbij vast dat het door verzoeker geciteerde fragment van een persartikel van 28 juni 2019 louter stelt dat verzoekers regio gekenmerkt wordt door conflicten tussen Daesh en de overheid, maar niet zozeer melding maakt van het door verzoeker beweerde grootschalige conflict in 2019 waarbij zijn huis vernield werd en zijn moeder, twee broers en zus om het leven kwamen. Bijgevolg kan dit persartikel en verzoekers betoog rond subsidiaire bescherming en de algemene veiligheidssituatie niet zonder meer verzoekers bewering staven en de terechte weigeringsmotieven die steun vinden in de stukken van het dossier en in de door verzoeker zelf geschetste context, doen ombuigen.

Verzoeker gaat nog in op de motivering aangaande de vernieling van huizen en benadrukt dat verweerder slechts één vraag heeft gesteld over de huizen die in zijn dorp zijn vernield tijdens de gevechten in 2019, en niet in detail is gegaan betreffende de materiële schade in het dorp als gevolg van de gevechten zodat hij derhalve niet kan worden verweten hierover niet voldoende te hebben gezegd. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat verweerder op algemene wijze vroeg of er nog andere huizen in verzoekers dorp waren verwoest waarbij verzoeker wel degelijk de kans heeft gehad om hieromtrent concrete verklaringen af te leggen hetgeen hij ook heeft gedaan door melding te maken van een vernieling van een ander huis (persoonlijk onderhoud, p. 22-23). Het feit dat verweerder hierover slechts één vraag stelde kan verzoekers eigen gebrekkige, onaannemelijke verklaringen niet verschonen en doet geen afbreuk aan de verzoeker geboden mogelijkheid om gedetailleerde en uitgebreide verklaringen af te leggen over de beweerde materiële schade in zijn dorp.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd aangaande de gedwongen rekrutering door Daesh:

“Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de gedwongen rekrutering door Daesh weinig aannemelijk zijn. Drie dagen na het gevecht zou Daesh bij het huis van uw oom langs vaderszijde zijn langsgekomen. Ze zouden tegen uw vader gezegd hebben dat de overheid zijn gezin gedood zou hebben en hem verzocht hebben dat u de groepering moest vervoegen. Niet enkel zou Daesh geweten hebben dat uw familieleden om het leven waren gekomen door het gevecht, ook zouden ze op de hoogte geweest zijn dat jullie bij uw oom langs vaderszijde in het dorp verbleven. Hoe ze hierover precies op de hoogte zouden zijn gekomen is onduidelijk. U verklaart dat ze vaak naar de moskee in Bar Laghte en jullie dorp gingen en misschien aan iemand gevraagd zouden hebben waar u was (CGVS, p. 23). Waar u tevens bij DVZ nog verklaarde dat Daesh u mee wilde nemen zodat jullie wraak konden nemen op de overheid die uw familieleden zou gedood hebben en nergens spreekt over andere jongens (Vragenlijst CVGS), blijkt uit het persoonlijk onderhoud plots dat Daesh naar alle huizen in het dorp waar pubers woonden zouden zijn gegaan en getracht zouden hebben al deze jongens mee te nemen (CGVS, p. 23). U claimt dat Daesh in het verleden ook vaak naar de moskee in Bar Laghte zou gegaan zijn om nieuwe jongens te rekruteren en dat u hier getuige van zou geweest zijn (CGVS, p. 17). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud dan specifiek gevraagd wordt of u die jongens kende die eerder werden meegenomen door Daesh verklaart u evenwel vaagweg dat u van anderen vaak hoorde dat ze een persoon hadden meegenomen (CGVS, p. 24).”

Verzoeker betoogt dat verweerders weigeringsmotieven niet toereikend zijn. Hij benadrukt dat hij verklaarde dat Daesh op de hoogte was van de dood van zijn familieleden en dat hij bij zijn oom van vaderskant woonde omdat zij naar de Bar Laghte moskee gaan en ook vragen stellen aan de dorpsbewoners. Verzoeker stelt dat hij verklaarde dat zijn dorp niet erg groot is en dat het voor Daesh niet moeilijk was om informatie te verkrijgen over de huizen die werden vernield en burgers die als gevolg van de gevechten om het leven kwamen. Hij betoogt dat na de gevechten het gemakkelijk was te weten welk huis verwoest was en wie gestorven was. Verzoeker meent dat hij bij de DVZ weliswaar niet heeft uitgelegd dat Daesh naar aanleiding van deze gebeurtenissen andere jongeren uit het dorp heeft gerekruteerd, maar geeft aan dat hij verklaarde dat hem gevraagd werd zijn persoonlijke problemen toe te lichten en niet in details te treden. Hij betoogt dat hij dus zijn persoonlijk probleem verteld heeft bij de DVZ, zoals hem werd gevraagd. Verzoeker meent dat in het stadium van het gesprek bij de DVZ, het niet nodig was voor hem om over de andere jongens in zijn dorp te praten. Hij stelt dat hij ook verklaarde dat Daesh heeft geprobeerd hem mee te nemen door te proberen hem te beïnvloeden en uit te leggen dat

het de autoriteiten waren die zijn familie hadden vermoord. Verzoeker benadrukt dat dit Daesh geenszins belet om te proberen andere jonge jongens te rekruteren voor de gevechten om dezelfde redenen. Hij benadrukt dat hij stelde dat Daesh ook vaak de Bar Laghte moskee bezocht om nieuwe jongens te rekruteren. Verzoeker meent dat anders dan verweerder motiveert, niet gevraagd werd of verzoeker de door de Daesh ontvoerde jongens concreet kende. Hij stelt dat hem alleen in algemene termen werd gevraagd of hij jongens kende die in het verleden door Daesh waren gerekruteerd, en hij bevestigend antwoordde en verklaarde dat deze jongens nooit meer waren gezien. Verzoeker besluit dat verweerder geen nadere gegevens vroeg over deze jonge mannen, hun namen, enzovoort... Hij meent dat hem niet kan verweten worden op dit punt te vaag te zijn.

Verzoekers betoog kan de pertinente weigeringsmotieven aangaande een gedwongen rekrutering door Daesh geenszins weerleggen. Immers volhardt hij louter in zijn verklaringen en bekritiseert hij de terechte bevindingen in de bestreden beslissing zonder valabele elementen bij te brengen die deze kunnen ontkrachten. Waar verzoeker kritiek uit op zijn gehoor bij de DVZ teneinde zijn inconsistente/gebrekkige verklaringen te verklaren aangaande de rekrutering van andere jongemannen, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets af doet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen, in casu de rekruteringswijze en rekruteringsomstandigheden door Daesh.

Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, verklaarde dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed begreep en er alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek heeft kunnen weergeven (persoonlijk onderhoud, p. 3).

De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag bij de DVZ, dat verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Voorts benadrukt de Raad nog inzake verzoekers verklaringen aangaande de rekrutering van andere jongemannen dat verweerder op algemene wijze vroeg of verzoeker jongens kende die al eerder waren meegenomen door Daesh en toen verzoeker vaag antwoordde, verweerder expliciet vroeg of hij de jongeren wel kende (persoonlijk onderhoud, p. 24). Het gegeven dat verweerder niet uitdrukkelijk vroeg naar de namen van de jongeren doet geen afbreuk aan de mogelijkheid die verzoeker had om gedetailleerde en nauwkeurige verklaringen hierover af te leggen gezien de algemene vraagstelling van verweerder hieromtrent. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Daarnaast wijst de Raad op de algemene landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota bijgebracht werd. In deze recente landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door Daesh zij het de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en reeds meerderjarig was bij vertrek uit Afghanistan, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde twee broers te hebben en dat Daesh nadat hij Turkije verliet niet meer zijn langs geweest bij zijn familie (Verklaring DVZ van 8 december 2020, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 25). Verzoeker verduidelijkt overigens geenszins waarom enkel hij en niet zijn jongere broers het risico zouden lopen gedwongen gerekruteerd te worden door Daesh, zij het de taliban. In navolging van bovenstaande maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op volgende terechte weigeringsmotieven gewezen:

"Bovendien plaatst het CGVS grote vraagtekens bij de door u geschetste gang van zaken over uw vrijlating door daesh. Ze zouden naast u nog zeven andere jongens uit uw dorp hebben meegenomen om de jihad te verrichten tegen de Amerikanen en ongelovigen. Krachtens uw beweringen was het de bedoeling dat

jullie twee à drie dagen in de moskee van Bar Laghte zouden verblijven waarna jullie zouden worden meegenomen voor training en zouden leren omgaan met wapens (CGVS, p. 24). Omdat u veel zou gehuild hebben en triest was, zoude ze u echter diezelfde dag nog vrijgelaten hebben om naar huis te gaan en te rusten. Ze zouden u gezegd hebben de volgende dag terug te komen (CGVS, p. 22 en 24). Het is allesbehalve geloofwaardig dat ze eerst de moeite zouden doen om uw vader te overtuigen dat de overheid zijn gezin zou vermoord hebben en u gedwongen mee te nemen vanuit uw huis naar de moskee, om u vervolgens eenvoudigweg vrij te laten omdat u zich niet goed voelde. Dat ze u dan zouden gevraagd hebben om de volgende dag terug te komen en het er op gewaagd zouden hebben dat u wel terug zou komen, wetende dat u zomaar kon vluchten, kan het CGVS dan ook niet overtuigen. De andere zeven jongens zouden daarentegen wel daar gebleven zijn. Wat er precies met hen gebeurd is, weet u niet. Ofschoon zij hetzelfde lot als u beschoren waren, zou u niets meer over hen vernomen hebben via uw vader na uw vertrek (CGVS, p. 25). Eenmaal terug thuis, zou u alles aan uw vader en oom langs vaderszijde verteld hebben waarop zij merkwaardig genoeg zouden besloten hebben u uitgerekend naar het huis van uw oom langs moederszijde in het buurdorp Gurguray te sturen (CGVS, p. 22 en 25). Het was namelijk in Gurguray waar het middelpunt van daesh zich zou bevonden hebben en tevens een aantal prominente leden van daesh, zoals onder andere een rechter genaamd Malawi Kazirim en een commandant genaamd Abdul Galhebmeestal zouden verbleven hebben (CGVS, p. 16-17 en 23)."

Verzoeker betoogt dat hij veel had gehuild en dat Daesh hem had teruggebracht naar zijn vader. Hij stelt dat hij niet zou hebben gezegd dat Daesh hem had teruggebracht naar het huis van zijn vader en hem had gezegd terug te komen als dit niet de waarheid was. Verzoeker meent dat het ook heel normaal is dat hij niet weet wat er met de andere zeven jongens is gebeurd die samen met hem zijn ontvoerd. Hij stelt dat hij ze duidelijk nooit meer heeft gezien en hij verklaart dat niemand nieuws van hen heeft. Verzoeker benadrukt dat Daesh thans ondergedoken is na de machtsovername door de taliban, maar dat zij niet ver van het dorp zijn. Hij stelt dat leden van Daesh na zijn vertrek opnieuw langs het huis van zijn vader zouden zijn gegaan om te vragen waar hij is.

Daar verzoeker louter volhardt in zijn verklaringen en de pertinente gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing bekritiseert, overtuigt hij allerminst. De Raad treedt verweerder integraal bij waar die motiveert dat het ongeloofwaardig is dat Daesh verzoeker zou vrijlaten nadat hij gedwongen gerekruteerd werd. De bewering dat hij veel gehuild zou hebben en triest zou zijn geweest, biedt hiervoor geen afdoende verklaring, te meer verzoeker op het moment van de gedwongen rekrutering reeds twintig jaar was. Het is weinig aannemelijk dat dergelijk gedrag van een volwassen man door Daesh aanvaard zou worden en meer zelfs zou gelden als vrijgeleide om terug te keren naar huis.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekers gebrek aan interesse in het lot van de zeven andere jongens verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Immers kan er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de zaken die de kern uitmaken van zijn vrees. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent.

Tot slot motiveert verweerder op omvattende wijze aangaande de door verzoeker neergelegde documenten:

"Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers een identiteitsbewijs dat aldus slechts betrekking heeft op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw verblijfskaart Proof of Registration (PoR-kaart) van Pakistan, die enkel uw wettig verblijf in Pakistan tot en met 31 december 2015 bevestigde en wat door u zelf ook niet ontkend wordt. Wel opvallend is het verschil in leeftijd op de twee documenten, wat u zelf ook meedeelt wanneer u gevraagd wordt hoe oud u bent. Waar uw taskara spreekt van 19 jaar oud in het jaar 1397 (omgezet naar de Westerse kalender het jaar 2019) en dus geboren te zijn in het jaar 1378 (omgezet naar de Westerse kalender 2000), stelt uw PoR-kaart dat u geboren bent in het jaar 1996, dit is toch wel vier jaren verschil. Wat betreft de kleurenfoto's van het huis dat vernield was en de foto's van uw vader kan op geen enkele wijze aangetoond worden dat deze daadwerkelijk betrekking hebben op uw huis en dat de persoon op de foto's uw vader zou zijn. Ook de opmerkingen die u bij de notities van uw persoonlijk onderhoud aan het CGVS bezorgde op 28 januari 2022 doen geen afbreuk aan de beslissing van het CGVS gezien zij enkel betrekking hebben op de schrijfwijze van bepaalde plaatsen en namen en ze de inhoud van bovenstaande vaststellingen enkel bevestigen."

Verzoeker repliceert dat zijn identiteit, de Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf in Pakistan door verweerder niet worden betwist. Hij betoogt dat hij verklaarde dat hij thuis in Pakistan is geboren en dat in Pakistan de officiële leeftijd niet wordt geverifieerd alvorens de registratiekaart aan Afghanen wordt

afgegeven. Verzoeker stelt niet in het bezit te zijn van een geboorteakte en dit document pas lang na zijn geboorte ontvangen te hebben. Verzoeker houdt vol dat hij 22 jaar oud is en niet 26, hij meent dat hij fysiek niet lijkt op een 26-jarige, maar er veel jonger uitziet. Hij benadrukt dat hij ook kleurenfoto's van het vernielde huis en foto's van zijn vader heeft bijgebracht. Verzoeker stelt dat dit op zijn minst prima facie bewijs vormt van wat hij verklaart. Tot slot meent verzoeker dat hij een voldoende, uitvoerig, gedetailleerd en spontaan relaas heeft gegeven en zijn verklaringen derhalve als geloofwaardig moeten worden beschouwd.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan. Verzoekers betoog dat in Pakistan de officiële leeftijd niet wordt geverifieerd kan verweerders terechte vaststelling dat er evenwel sprake is van twee verschillend geboortedata op twee verschillende documenten niet ontkrachten. Hoe dan ook kan dit betoog verweerders appreciatie aangaande het vluchtrelaas niet ombuigen te meer verweerder verzoekers Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf in Pakistan niet betwist en verder de volgens verzoeker verkeerde geboortedatum zoals aangeduid in de Pakistaanse verblijfskaart (zijnde 1996) in casu niet hanteert.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and

preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie, het feit dat hij drie jaar geleden Afghanistan verliet en hij intussen twee à drie jaar wacht op de uitkomst van zijn verzoek om internationale bescherming, kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Hierbij wordt nog aangestipt dat uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt dat verzoeker Afghanistan - alwaar hij in Nangarhar nog heeft verbleven tot aan zijn vertrek in 2019 - verliet toen hij reeds meerderjarig was en hij niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op zijn uitgebreid familiaal en sociaal netwerk aldaar. Hoewel verzoeker verklaarde sinds lange tijd geen contact meer te hebben met zijn vader, gaf hij tevens aan wel nog contact hebben als zijn familie naar de stad gaat en hij hen een bericht stuurt. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker aangaf dat zijn vader, twee broers, zus, maternale oom, paternale oom en de vrouw van zijn overleden paternale oom alsook zijn verloofde nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7- 9; persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 12, p. 19-21). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt dat de islam (soennitisch) zijn religie is (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat door verzoeker geenszins wordt aangehaald wat de weerslag kan zijn van het eerder verblijf in Pakistan bij terugkeer naar Afghanistan, waarbij nog dient aangestipt te worden dat dit verblijf door verweerder werd bevraagd tijdens het onderhoud. Verzoeker toont niet aan dat omwille van zijn eerder verblijf in Pakistan zijn aanpassingsvermogen beperkter is en dit het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in Afghanistan onder het talibanregime, dit gezien hij nog steeds over een uitgebreid sociaal en familiaal netwerk in Afghanistan beschikt. Verzoeker maakte overigens geen gewag van persoonlijke problemen in Afghanistan wegens zijn verblijf in Pakistan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat hoewel verzoeker verklaarde sinds lange tijd geen contact meer te hebben met zijn vader, hij tevens aangaf wel nog contact te hebben als zijn familie naar de stad gaat en hij hen een bericht stuurt, zodat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan alwaar zijn vader, twee broers, zus, maternale oom, paternale oom en de vrouw van zijn overleden paternale oom alsook zijn verloofde nog verblijven (Verklaring DVZ, p. 7-9; persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 12, p. 19-21). Daarenboven kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde dat zijn vader velden heeft in Afghanistan en zijn reis van 6000 tot 7000 dollar kon betaald worden mede deels door zijn neef en paternale oom (Verklaring DVZ, p. 11; persoonlijk onderhoud, p. 25).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij

een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

In casu dient de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar onderzocht te worden. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU